

# Скороходи

Було призначено приз, і навіть два: один великий, інший малий, за найбільшу швидкість — не на змаганнях, а взагалі протягом цілого року.

— Я отримав перший приз! — сказав заєць. — На мою думку, вже можна очікувати справедливості, якщо судді — ваші близькі друзі й родичі. Однак присудити другий приз равликові? Мені це навіть образливо!

— Але ж треба брати до уваги й старанність, і добру волю, як слушно вирішили високоповажні судді, і я цілком поділяю їхню думку! — зауважив парканний стовп, що був свідком вручення призів. — Равликові знадобилося пів року, щоб переповзти через поріг, але все-таки він поспішав сумлінно й навіть у поспіху зламав собі стегнову кістку! Він віддавався своїй справі душею й тілом, та ще й тягнув на спині свій дім! Таке старання варте всякого заохочення, ось чому йому й присуджено другий приз.

— Могли б, здається, і мене взяти до розрахунку! — сказала ластівка. — Швидше за мене в польоті, наслідуюсь думати, немає нікого! Де тільки я не побувала! Скрізь, скрізь!

— У тому-то й біда, — сказав стовп. — Уже надто багато ви блукаєте! Вічно рветесь в чужі краї, щойно у нас повіє холодком. Ви не патріотка, а тому й не в рахунок.

— А якби я проспала всю зиму в болоті, тоді б на мене звернули увагу? — запитала ластівка.

— Принесіть довідку від самої болотяниці, що ви проспали на батьківщині хоча б пів року, тоді побачимо!

— Я-то заслуговувала першого призу, а не другого! — зауважив равлик. — Адже я знаю, що заєць бігає лише тоді, коли думає, що за ним женуться, — словом, зі страху! А я ставився до руху як до свого життєвого завдання і постраждав при виконанні службових обов'язків! І якщо вже кому й слід було присудити перший приз, то це мені! Але я не люблю підіймати галас, терпіти не можу!

І він плюнув.

— Я можу засвідчити, що кожен приз було присуджено справедливо! — заявила межова віха. — Я взагалі тримаюсь порядку, міри, розрахунку. Уже

восьмий раз я маю честь брати участь у присудженні призів, але лише цього разу настояла на своєму. Річ у тім, що я завжди присуджую призи за абеткою: для першого призу беру літеру з початку, для другого — з кінця. Будьте ласкаві, зверніть тепер увагу на мій підрахунок: восьма літера з початку — «з», і на перший приз я подала голос за зайця, а восьма літера з кінця — «у», і на другий приз я подала голос за равлика. Наступного разу перший приз призначу літері «і», а другий — літері «с». Головне — порядок! Інакше й опертися ні на що.

— Не будь я сам у числі суддів, я б подав голос за себе! — сказав осел. — Треба брати до уваги не лише швидкість, а й інші якості — наприклад, вантаж. Цього разу я, щоправда, не хотів наголошувати на цих обставинах, так само як і на розумі зайця чи на спритності, з якою він плутає сліди, рятуючись від погоні. Але є обставина, на яку зазвичай прийнято звертати увагу і яку ніяким чином не можна випускати з виду — це краса. Я поглянув на чудові, добре розвинені вуха зайця — на них, право, можна милуватися, — і мені здалося, що я бачу самого себе в дитячому віці! Ось я й подав голос за зайця.

— Ж-ж-жж! — задзижчала муха. — Я не збираюся виголошувати промову, хочу лише сказати кілька слів. Уж я-то спритніша за будь-якого зайця, це я знаю точно! Нещодавно я навіть підбила одному зайченяті задню ногу. Я сиділа на паровозі, я це часто роблю — так найкраще стежити за власною швидкістю. Заєць довго біг попереду потяга; він і не підозрював про мою присутність. Нарешті йому довелося звернути вбік, і тут-то паровоз і штовхнув його в задню ногу, а я сиділа на паровозі. Заєць залишився на місці, а я помчала далі. Хто ж переміг? Гадаю — я! Тільки дуже вже він мені потрібен, цей приз!

«А на мою думку, — подумала дика троянда, вголос вона нічого не сказала, не в її характері це було, хоча й краще було б, якби вона висловилася, — на мою думку, і першого, і другого призу заслуговує сонячний промінь! Він вмить пробігає безмірний простір від сонця до землі й пробуджує від сну всю природу. Його поцілунки дарують красу — ми, троянди, червоніємо й запашимо від них. А високі судді, здається, зовсім і не помітили його! Будь я променем, я б відплатила їм сонячним ударом... Ні, це відібрало б у них останній розум, а вони ним і так небогаті. Краще промовчати. У лісі мир і тиша! Як добре цвісти, пахощі, упиватися світлом і жити в переказах і піснях! Але сонячний промінь переживе нас усіх!»

— А який перший приз? — запитав дощовий черв'як. Він проспав подію й тільки-но з'явився на збірний пункт.

— Вільний вхід на город із капустою! — відповів осел. — Я сам призначав призи! Перший приз мав отримати заєць, і я, як мислячий і діяльний член суддівської комісії, звернув належну увагу на потреби й нужди зайця. Тепер він забезпечений. А равликові ми надали право сидіти на придорожньому камені, грітися на сонці й ласувати мохом. Крім того, його обрано одним із головних суддів у змаганнях з бігу. Добре ж мати спеціаліста в комісії, як це називають у людей. І, скажу прямо, судячи з такого прекрасного початку, ми маємо право очікувати в майбутньому багато чого!